NYA SVERIGE

EN ROMAN OM DE FÖRSTA SVENSKARNES LIF I AMERIKA af Aivva Uppström

(Forts. fr. föreg. nr.)

Fartyget kryssade uppför den breda och djupa viken. Det sjunkande tidvattnet blottade sandbankar och gröna marskländer, ofvanför hvilka reste sig brantä, trädbevuxna klippuddar.

Seglatsen gick i nästan nordlig riktning, men sedan skeppet åter en gång gått om en udde, syntes kilen göra en tvär sväng åt väster. Vid samma ställe upptog den norrifrån en biflod, Fiskkilen. En hög, blåaktig klippa stupade brådbrant i vattnet mellan de båda åarna och bar på sin rygg vallar och hustak. Höga skogsåsar drogo en mur vidt omkring nejden. Johan Papegoja pekade åt udden och sade till lilla Catharina, som stod bredvid honom i fören: "Där är Christinas skans!"

Skeppet gled fram tätt under vallarna, hvilkas grund på södra sidan låg blott några fot ofvan vattnet. Till höger om skansen, från floden räknadt, fanns en liten vik, ortens hamn. Då det styrdes kurs på denna, kunde de resande se uppför Fiskkilen, som i motsats till den lugna, djupa Christinakilen var full af klippblock och forsar. En bit uppåt stängdes utsikten af en hvitskummande, ständigt sjunkande mur, Stora fallet.

•

Då fartyget lopp in i hamnen, väntade där skansens officerare och kompaniets tjänstemän. De hälsade Printz och hans följe välkomna och bjödo dem deltaga i ett gästabud för att högtidlighålla afskedet.

I skansens största blockhus fanns en rymlig sal, i hvilken bord stodo dukade med fisk och stekar och vin. Där hölls gillet, och långt efter sedan de ädla fruarna gått till hvila med barnen, fortsattes dryckeslaget. Äfven mäster Holgh och mäster Lock tömde flitigt sina bägare och stodo däri ej tillbaka för de världsliga herrarna.

De båda prästerna hade en tid varit osams. Då Elsa på vintern sökt tillflykt hos Lock, hade denne samma dag uppsatt en till guvernören riktad skrifvelse, hvari han omtalade hennes historia, framhöll, att Stille ej ägde rättslig makt öfver henne, och bad att hon skulle slippa tvingas och få vistas hvar hon behagade. Detta papper sände han genast med bud till Printz, och då de båda Stilles nästa dag kommo, sökande Elsa, vägrade Lock att utlämna henne och hänvisade till guvernörens utslag. Detta utföll till Elsas förmån, ty Printz var henne alltjämt nåder bevägen, och sedan hade Elsa stannat hos Lock. Men hårda ord hade fallit mellan denne och Stilles, äfven Holgh, som måst inställa lysningen, blef missnöjd. Men när de båda ämbetsbröderna nu möttes, rörda af den förestående skilsmässan, veknade de, togo hvarann i famn och talades vid som vänner, medan de firade försoningen med talrika skålar.

Rätt som det var, fick Printz ögonen på Lock och skrek till honom en fråga efter Elsa. Hans dånande röst ljöd stark öfver sorlet, och många lyddes nyfiket efter Locks svar. Denne fick ett förbehållsamt uttryck i sitt vinröda ansikte. Han gick öfver rummet till Printz och svarade att jungfrun bodde hos honom i all ärbarhet och hjälpte hans gamla hushållerska med arbetet. Printz skrattade: "Stor gamman hafven I af det! Om jag vore i ditt ställe, vet jag allt hvad jag gjorde, Lock!" — "I åren vid skämtlynne i kväll, nådig herre," sade denne försiktigt. — "Det är jag förvisst," ropade denne högröstadt, "och si, därför råder jag dig, Lock: gift dig med flickan; hon är sund och vacker och dristig. En dåre är du om du inte gör det!" Han skrattade så omåttligt åt sitt infall, att Lock slapp svara, och han satte sig åter hos Holgh. Hans ansikte var ännu rödare än förut, men han tycktes hafva nyktrat till. Allt emellanåt syntes mörkt grubbel framträda på hans stränga drag.

•

Följande morgon möttes värdar och gäster, tunga och yra i hufvudet, vid hamnen. Åter begynte ett afskedstagande, nu för sista gången. Printz räckte handen åt frimännen den ene efter den andre. Han sade farväl till kompaniets män, till skansens officerare och soldater, till finnarna från Chamassung, till de många Lenni Lenapes och hvita Minquas, som kommit med skänker. Alla sågo allvarliga ut vid detta afsked för lifvet, men tårades något öga, var det ej för guvernörens skull.

Äfven från Christina, reste en delnybyggare, bland dem Hendrick Huyghen. Då alla gått ombord, gled skeppet snart nedför den buktande kilen och svängde om Tranuken för att återtaga sin kosa på Delaware.

En mil från Tranhuken sköt åter ett näs fram i älfven; på udden reste sig vallar och torn, och flera nytimrade hus omgäfvo skansen. Printz som mulen stått vid relingen, svor till och vände sig bort. Ty där på Sandhuken låg det förhatliga Fort Casimir, som Stuyvesant två år förut lätit bygga midt i det svenska området. Fort seglade skeppet förbi skansen utan att gifva salut.

Vinden mojnade, så att de resande först på middagen nådde en af cypresser och vattenväxter omgifven flodmynning på östra sidan. Söder om den reste sig en hög, flat klippa ur vidsträckta kärrmarker. Uppe på platån skymtade vallar öfvervuxna af gräs. Man var nu vid Åsamohacking, och skansen däruppe var Fort Elfsborg, som efter sin ödesättning höll på att förfalla. Fartyget kastade ankar vid klippan för att ligga stilla öfver natten.

Printz, Papegoja och Armgard gingo upp till skansen, medan solen sjönk i rödglödgad dis bakom den västliga strandens mörka skogsrand. De klättrade uppför en stig, öfver hvars branthet den store, tjocke Printz pustade och småsvor. Uppkomna, bestego de, gående i hvisset gräs, mellan späda guldbladiga telningar, de sjunkande vallarna. Uppifrån dessa sågo de ned i den ödsliga gården, i hvilken somliga af blockhusen brutits ned och timret portförts, medan ännu två stodo kvar med multnande stockar och söndriga tak. Några vilda mullbärs- och persiketträd, som stått där äfven då skansen var bebodd, fällde ljudlöst blad efter blad. Öfvergifvenhetens tystnad bröts endast af vindens svaga sus i kilens gulnande vattenväxter. Ett par rökpelare, härrörande från det lilla engelska nybygget, syntes norrut, men kunde ej förtaga landskapet dess ödslighet.

Ej mycket hade de tre talat under vandringen, men ännu mera fåmälta blefvo de däruppe. Den dystert glimmande, röda solens sken och vassens svaga sus stämde dem till tungsinthet.

"Detta är en fast bedröflig syn", menade Armgard. — "Den är så", svarade Printz frånvarande, därpå grep han mågen i armen och sade, pekande på den ödelagda skansen: "Det är synd och skam, att detta fått ske. Guds död! Det var mitt värsta förseende, när jag lät Stuyvesant innästla sig på Sandhuken. Jag kan ej tillgifva mig det!" Armgard inföll: "Det gör eder oglad, fader, att skåda denna förödelse. Hvi gingo vi hit?" Printz hörde ej på henne, han stirrade ned på den skumma gården och fortfor: "Som stockarna ruttna och multna därnere, så skola ock mina ben multna i grafven; som detta ställt snart varder platt öde, att ingen sedan vet hvar skansen låg, skall mitt lifsverk förödas, att intet spår däraf blifver! De holländske togo Sandhuken, de skola taga mer, jag ser dem komma på sina skepp..." — "Låt dem komma", afbröt häftigt Johan Papegoja, afskakande det hemska intrycket af den gamle krigarens spådom", jag skall möta dem!" Och han rätade stolt på sin höga, kraftfulla gestalt. Printz teg och såg dystert framför sig. Armgard sade, medan ögonen glänste till: "Ja, är du, Jan, blott här, behöfva vi ej rädas de holländske. — Men se, solen är halft sjunken, och töcken stiga ur kärret. Om vi ej skynda, få vi svart att taga oss ned." Männen lydde hennes råd och följde henne tigande.

•

Elfsborg låg inemot åtta svenska mil från Delawares mynning, och ännu två dagar gingo, innan de resande hunno dit. Vädret var soligt och klart. Printz satt oftast med de sina i förstäfven. Man samtalade skenbart gladt och sökte glömma det förestående afskedet. Men ofta gingo blickar hän mot de förbiglidande stränderna. Västerut syntes aflägsna höjder och täta skogar, i hvilka de talrika kilarna öppnade smala, slingrande vägar, österut var stranden mest låg och sumpig, floderna gledo sakta ut i älfven mellan hvass och kärrcypresser. Men allt bredare vardt Delaware, den öfvergick slutligen till en hafsvik Goodwins Bayen. Då skeppet nu höll utmed västra kusten, försvann den östra i florslikt dis.

Efter att hafva seglat förbi Apoquinimy eller Minqueskilen och många andra småfloder samt förbi Bomties huk, kom fartyget till Spindeludden, så kallad, emedan på dess sandstrand kräfade fullt med "sjöspindlar", i verkligheten stora gula krabbor. Från skeppet sattes ut en båt, Armgard och barnen rodde dit och fångade en del krabbor för att skaffa omväxling i reskosten.

Sedan fortsattes seglatsen, förbi mullbärs- och cypressdungar, förbi ännu grönskande ängar och fält, gula af vild majs. En gång visade Papegoja på ett trädbevuxet näs och sade: "Där är Paradisudden, där svenskarne först landstego!" Skeppet gled förbi den, förbi Mispillionkilen och alltjämt vidare.

Ännu en natt, den fjärde, tillbraktes vid en flodmynning. Det var Horekilen, den sista af Delawares bifloder, vid hvilken holländarnes första, af indianerna förstörda nybygge under De Vries legat.

Och nästa morgon, solig och strålande som de andra, togo Armgard och hennes make afsked af sina frändar. Nu kunde Printz ej hålla tillbaka tårarna, då han för sista gången omfamnade den vackra, stätliga dottern, som han aldrig mer skulle se. Och Då Armgard gråtande satt med männen och barnen i segelbåten, som kryssade uppåt Delaware, stod Printz i fartygets akter och såg efter dem, så länge han kunde uppfånga en skymt. Och tårarna runno öfver hans kinder.

Men hans fartyg seglade i morgonsolen på den breda viken mellan ostronbankar och sandreflar, öfver hvilka skrikande måsar sväfvade upp och ned. Och så nådde det vid Kap Henlopen det öppna, blånande hafvet.

Friska brisar stötte i seglen, som hårdt spändes och drefvo fartyget bort från Nya Sverige, ut mot blånande, disiga vidder, mot nya, ovissa öden, bortom hvilka i oändligt fjärran låg hemmets strand. Barndomens, ungdomens hem, dit den åldrige mannen återvände att finna sin sista hvila.

Örnen.

Höst, vinter och vår skiftade om i Nya Sverige. Johan Papegoja styrde med lämpor och rättvisa den lilla kolonien, som efter Printz och hans följeslagares afresa samt åtskilliga medlemmars utflyttning till Virginien omfattade blott sjuttio personer. Han var omtyckt, ty han befanns vara mer god och skraftfull, än man tillstadts att visa sig under den härsklystne svärfaderns regemente. Men hans hustru, som var stormodig och hård mot sina underlydande, älskades föga af befolkningen. Det hviskades bland nybyggarne, att hon ofta var oense med sin make, samt att Papegoja ämnade äfven han fara af landet, sedan en ny guvernör anländt från Sverige. Men fast man redan hunnit långt in på året 1654, hade ännu intet hörts af från hemlandet.

En måndagsmorgon, den 22 maj, trädde mäster Lock, som nyss gått ut, åter in öfver tröskeln till sin bostad och sade till Elsa: "Jag råkade utanföre en indian från Apoquinimy, och han förtalte, att för ett par dagar sedan ett stort örlogsfartyg seglade uppför älfven. Han visste inte om det var svenskt eller holländskt, och jag undrar storligen hvilket det månde vara." — "Ack," utropade Elsa och slog ihop händerna, "förvisso är detta det svenska skeppet vi bidat i många Herrans år!"

Men Lock skakade betänksamt på hufvudet. "Det torde knappt vara så. Skeppet borde då redan hunnit hit med sunnanvinden. Det är nog ett holländskt fartyg, som stannat vid Sandhuken. Gud gifve, att inga onda uppsåt af de holländske läge bakom."

Han gick, och Elsa fortsatte att städa i det låga, men gånska rymliga hvardagsrummet, där möblerna, det långa bordet i midten, de långryggade, oklädda stolarna, ett svartmåladt skåp och en stor säng voro af lönnträ och tillverkade där i landet. I en hylla stodo läderbundna folianter och äfven mindre böcker. Dörren stod öppen till det lilla köket, där spinnrock och väfstol trängdes om utrymmet med fällbänk, huggkubb och den stora öppna spisen. Skålar, tallrikar och skedar, efter bruket i landet förfärdigade af poppelträ, men utan allmogens granna målningar, gåfvo jämte gryta och stakar af järn ett tarfligare utseende åt köket än hos de förmögnare frimännen. Blott ett par tennstop och långhandduken af linne syntes hafva något värde. Gamla Kerstin, den gråhade hushållerskan, som satt på kubben och skalade potatis, pratade om hvarjehanda med Elsa. Denna svarade förströdt, och när hon slutat sitt arbete, gick hon in i den trånga kammaren, som hon och Kerstin delade, och stängde dörren efter sig. Hon önskade få tänka i fred. I rummet stodo hennes egna saker, hvilka Olof Stille sändt henne: en snidad ekkista, det lilla bruna skrinet, en liten spegel. På kistan låg hennes bibel. Hon ville läsa i den, men kom sig ej för. Ej häller lockade henne mästers böcker, fast hon fått tillåtelse att läsa dem. Men bokförrådet utgjordes mest af teologiska verk på latin, samt postillor, för lärda och abstrakta för hennes oskolade förstånd. Hon hade nästan intet lärt och förstått af dem. Däremot hade hon njutit mycket af ett par samlingar psalmer, Olaus Petris och Laurentius Petris, hvilka gåfvo näring åt hennes barnsliga, omedvetet skönhetslängtande fantasi.

Men nu voro Elsas tankar upptagna af Locks berättelse om skeppet. Hon ville ej tro, att det var holländskt, en stark aning sade henne, att det måste vara det efterlängtade svenska fartyget, som kom. Men hvarför hade det ej hunnit fram? Kanske det dock nu var på väg, kom seglande uppför älfven, ja kanske redan på kilen, och ingen visste det. Hon kände ovissheten svår och mindes att uppe på berget fanns en plats, därifrån man kunde se ända till Delaware. Dit ville hon gå, det var däraktigt att sitta i det skumma lilla rummet i detta vackra solskensväder. Sommarvarma fläktar kommo genom det öppna fönstret, och det skimrade af ljus därute, och fågelsång klingade.

Elsa gick öfver borggården. Innanför vallarna lågo några blockhus. Ett var hufvudbygnaden, där officerare och soldater bodde, och där äfven Locks rum funnos. Nära intill stod kyrkan, egentligen också ett stort blockhus. Där fanns äfven kompaniets tre våningar höga varumagasin, som inrymde också kontor och rum åt faktorn. Slutligen var där äfven stall, ladugård och uthus. Vid porten stodo ett par soldater, som vänligt hälsade den unga flockan. Hennes historia och hennes blyga, fåmälta sätt skapade ensamhet kring henne, men hon var dock gärna sedd. Som hon kom där i solskenet, var hon en stätlig, fager flicka, mindre späd än för tvenne år sedan. Då hon flyktade till Lock, var hon blek och tärd af älskogssorg. Nu låg alltjämt en sagga i hennes blå ögon, men känslan af frihet och det nya lifvets eggelse gade lugnat och stärkt hennes sinne, så att hon återvunnit färg och fyllighet. Hon syntes lik en färgstark, brokig blomma i sin röda kjol, som lyste bjärt mot det svarta lifsstycket, medan lintygärmarna och halsduken skeno bländhvita i solen. Håret glänste ljust under hufvudduken, som skuggade ett skärt, lätt brynt anlete. Knektarnas blickar följde henne, och hon hälsade dem med ett leende, men gick tyst förbi. Utom Lock och gamla Kerstin umgicks hon blott med en familj på Manathan.

Bakom skansen låg en jämn slätt, där några hus stodo. Ofvan denna höjde sig en lång, grön sluttning, bevuxen med enstaka lönnar. Det var en varm väg i solgasset, och först rätt högt uppe vidtog skogen. Här var det skugga under de täta, gränsande träden, af hvilka funnos många slag. Utom ek, poppel och lönn växte där storbladigt knappträd och hundträd, som än ej fått sina purpurröda bär, sassafras och den guldblommande Laurus benzoin. Tjocka vinrankor, fulla af omogna gröna drufvor, slingrade sig kring stam och gren. Den bruna hackspetten med guld på vingarna knackade i ett träd, likt röda solglimtar flögo tangorafåglar i det skiftande ljusdunklet.

(Forts.)

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sinclair st., Winnipeg, och alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

FORBUDETS FÖLJDER I RYSSLAND

En hy-prest i den ryska provinsen Sunbirsk gjorde följande uttalande i en rapport till statistiska byrån i Zemstoo:

"Det är ett nöje att se, huru en af de "svage", som alltid brukade vara drucken och bära till krogen den sista mjölsäcken eller det senaste dussinet ägg, nu är i fart med att sätta upp en ny grind på sitt staket och tillbringar aftnarne i sällskap med sin hustru (som i åratal aldrig varit fri från märken efter hans nävar), rådgörande med henne om inköp af olika husgerådssaker de nu äro i stånd att anskafta, tack vare de inbesparade vodka-slantarne".

(Int. Good-Temp.)

REDOVISNING.

Antagligen de sista bidragen för br. L. O. Boman, som i höst drabbades af skogseld, hafva nu inkommit, och redovisas härmed desamma.

Från logen Folkets Val, Wadena, Sask.

Pefer E. Cavalli	$1.00
Otto Nilson	.50
Josef Elander	.50
Kristen Elander	.50
John Svedberg	.50
Carl Nygren	.25
Ellen Smedberg	.25
Knut Elander	.50
Isaac Stener	.100
Jens A. Halte	1.00
Nils Guloien	.50
Anna Matsen	1.00
Ludvik Cavalli	.50
Lovisa Cavalli	.50
Gust Lord	.50
J. P. Hallsten	.25
Algot H. Cavalli	1.00
Summa	$10.75
Från Logen Youngs Hopp, Young, Sask.,	$ 3.00
Förut redovisade	$133.55
Summa summarum	$147.30

Ett tack till gifvarne!

O. L. Holmgren.

Winnipeg, i Febr. 1915.

HVILKET ÄR DET RÄTTA?

Hvem är det som betalar den så ofta omtalade stora inkomst staten har af rusdryckshandteringen? Är det männe olbryggare och brännvinsbrännare? Nej, det är drinkaren och drinkarens familj, som betala dessa enorma summor, och befolka fängelser och asyler med förbrytare och sinnessjuka.

Tag bort rusdryckstrafiken och samma summa skall lika fullt finnas kvar inom landet, men i stället för att först gå igenom krögares och bryggares fickor och göda dessa parasiter, som i åratal ockrat på folkets dumhet och läga begär, och spridt nöd och elände i tusentals hem, skulle de sprida glädje, lycka och välstånd, och samma summor skulle finnas i sparbanker och samhällsnyttiga företag — insatta af dem, som själfva med ärligt arbete förtjänat dem, i stället för som det nu är — af sådana som under skydd af orättvis och oklok lagstiftning tillåtits beröfva den rättmätige ägarne på deras genom hårdt arbete och försakelse förvärfvade penningar.

TÄNK PÅ SAKEN!

På hvilket sätt har rusdryckstrafiken visat sitt berättigande till inflytande på vår civilisation?

Hvilken ersättning har den lämnat världen i gengäld för hvad den kostar?

Skulle den uppväxande generationen må bättre med eller utan densamma?

Äro vi berättigade till att tvinga våra barn att stå under samma fre-stelser som vi själfva uthärdat, mer eller mindre oberörda?

Äro vi redo att fortsätta uppoffrandet af de präktiga ynglingarne som fallit vid vägkanten, och gått i förtidiga och kanske vanhedrande grafvar för rusdryckernas skull?

Önska vi fortfarande att våra intima vänner, de svaga men präktiga pojkarne, följa samma stig, eller vilja vi, som fosterlandssälskande medborgare, utrota denna förbannelse och bannlysa hela trafiken?

(I. G.-T.)

TALANDE SIFFROR.

Följande fakta torde vara af intresse för den egendomsägande och skattebetalande befolkningen, emedan däraf framgår att i de här nedan uppräknade amerikanska stater där rusdrycksförbud genomförts, har egendomsvärdet ökats och i samma mån har skattebördan minskats.

I staten Georgia hade under det första året förbudslagen var gällande skattebetalande egendom ökats med icke mindre än fyra millioner dollars, och dock var detta år i financiellt afseende mycket dåligt till följd af de då låga bomullspriserna.

I staten North Carolina har under de år förbudslagen varit i kraft den årliga ökningen af skattebetalande egendom öfverstigit fyratiofem millioner dollars.

Staten Maine hade under samma lag, från år 1900 till 1910 ökat sitt skattebetalande egendomsvärde med öfver elfva millioner dollar pr. år.

Förhållandet i Kansas — förbudsstat sedan många år tillbaka — visar ändå tydligare huru skattebördorna där minskats under den tid som gått sedan förbudslagen där stadfästes. 1880 under "License law" var beskattningsbasen 5,5 mill. pr. dollar af beskattningsbar egendom, hvarifrån den under tiden till 1914 sjunkit ned till 1,2 mill. pr. dollar.

LOGEN "ELFDROTTNINGEN"

som nu möter hvarje tisdags kväll å Meyers Hall, valde vid senaste möte till tjänstemän följande:

L. T.—Gottfred Dahlkvist
V. L. T.—Augusta Westlund
L. S.—Hilma Dahlkvist
L. U.—Annie Homsta
L. Skm.—William Holmberg
L. M.—Sarah Bogseth
B. L. M.—Axel J. Carlson
L. K.—Alva Carlson
I. U.—Gunda Lindberg
I. V.—Nils J. Nilson
F. L. T.—Algot Olson.

Till logens nya L. D. har rekommenderats och befullmäktigats A. W. Hammarsett, 298 Fountain st. Alla medlemmar af "Elfdrottningen" torde observera att logen nu möter hvarje tisdag.

Koffertar, väskor, hushållssaker levereras eller förvaras.
ISABEL BAGGAGE & TRANSFER STORAGE
Lägsta priser.
Tel. Garry 1098. 83 Isabel Street

Vackra sidenbitar. — Stor sortering i rika färger och vackra mönster, stort paket för 10c. Broderisilke, stort paket, sorterade färger, stor valuta, 10c.
Specialties Sales Co.
P. O. Box 1836. Winnipeg.

CARBONPAPPER
för
Skrifmaskin — Blyerts — Stålpenna.
Skrifmaskinsband för alla slags skrifmaskiner.
G. R. BRADLEY & CO.,
304 Canada Bldg.,
Tel. G. 2899. WINNIPEG, MAN.

D. GEORGE
Diskar, skåp, stolar och alla slags kontors- och hemmöbler repareras. Förändringar i mellanväggar i kontor eller hem utföras. — Möbler packas för skeppning.
Tel. Sher. 2733
Möbler repareras, sättas rotting i och uppsteppas. Fransk polering och "hardwood finishing".
369 Sherbrooke St. Winnipeg.

Hvarje Kvinna
är inträsserad i och borde känna till den underbara
Lifmodersprutan
MARVEL DOUCHE
Fråga eder apotekare om den. Om han icke kan furnera MARVEL, mottag ingen annan, utan sänd frimärke för illustrerad bok — förseglad. Den gifver fullständiga upplysningar och evärderliga råd för damer.
WINDSOR SUPPLY CO.,
Windsor, Ont. Gen. agent för Canada.

EVANS GOLD CURE.
22 Vaughan street, botar för alltid dryckesvana på tjuguåtta dagar utan någon bortovaro från sysselsättning efter första veckan. Fullkomligt privat. 29 år i Winnipeg. Upplysning sändes i förseglad slätt kuvert. Dr. D. R. Williams, examinerande läkare, J. W. Williams, manager. Tel. Sher. 14.

COAL WOOD
J. G. HARGRAVE & CO. Ltd
WHOLESALE & RETAIL
334 MAIN ST
WINNIPEG

ETT BREFKORT MEDFÖR EN STOR ILLUSTRERAD KATALOG.

McKENZIE'S QUALITY SEEDS

EFTERSKRIF VÅR SPECIELLA UTSÄDESPUBLIKATION.

Det finnes ett utsädeshus af kvalitet i Canada
Det finns ett utsädeshus med snabb betjäning
Det finns ett utsädeshus, som är det största i västra Canada.
Det finns det största utsädeshuset i västern.
Det finns det bäst utrustade utsädeshus i västern.
Det finnes det bäst organiserade utsädeshus i västern
Det finnes utsädeshus med hederlig behandling.
Det finnes utsädeshus med bästa läge.
Ni får garanti för rent utsäde

Utsäde speciellt valdt för västern.
Utsädet, som går bäst i västern.
McKenzie's är utsäde som är upp till namn och typ.
Alting för trädgård, fält och gräsplan.
Utsädet som varar verkligt länge.
Utsädet som växer från början.
Utvalet af det mest kritiska och utvalda.
Utvalet af det mest omsorgsfulla och ekonomiska.
Dess märkliga öfverlägsenhet är enastående.

BRANDON Manitoba A. E. McKENZIE CO., LTD. CALGARY Alberta

HUNDRATALS $ $

Gifvas bort för intet i vackra och nyttiga priser för endast några få minuter af eder lediga tid för att hjälpa oss att introducera vår nya och underbara

"Little Dandy" Chocolate Pudding

Priser:
1sta pris—KÖKSSKÅP, värde $35.00
2dra pris—GRAMOFON, värde $25.00
3dje pris—MORRISSTOL, värde $15.00
4de pris—SKRIFBORD, värde $10.00
5te pris—BORDSUPPSÄTTNING, värde $5.00
6te pris—½ DUSSIN SILFVERSKEDAR, värde $3.00

1 2 3
4 5 6
7 8 9

Lös denna gåta och sänd den till oss med edra 3 omslag

Arrangera de nio siffrorna så att den andra raden är två gånger så mycket som den första och den tredje raden är lika mycket som den första och den andra tillsammans.

Hvarje rätt svar lägges i ett svart kuvert och placeras i en förseglad låda och kommer att dragas ut en och en vid slutet af täflingen, och den första dragna vinner första priset o. s. v. Alla, som icke vinna priser, få mottaga en öfverraskning till deras fördel.

LÄS DET FRIA ERBJUDANDET MED EDER FÖRSTA ORDER.

"LITTLE DANDY" CHOCOLATE PUDDING är någonting nytt och har aldrig förut varit i marknaden. eDt är icke hvad ni kallar en blanc mange den. Det är icke hvad ni kallar en blanc mange eller en gele, utan en analys skall gifva vid handen, att det innehåller elementen i dessa båda populara desserter, utgörande det mest smakliga tillägg till en måltid, och dessutom är det narande och hälsosamt och tillverkat strängt efter lagen om rena födoämnen.

Vi veta, att ni, då ni en gång försökt det, ständigt skall använda det, och det är orsaken till att vi göra eder detta extra speciella erbjudande med eder första order. Glöm icke, att det säljes under garanti att gifva tillfredsställelse eller vi vilja återsända edra pengar. Sänd in eder beställning idag, innan det blir för sent.

EXTRA SPECIELLT FRITT MED EDER FÖRSTA ORDER ENDAST.

Vi hafva just afslutat ett speciellt kontrakt med en välkänd fabrikant af förstklassiga saker och för att öfvertyga eder om att vår chokolad-pudding är hvad vi påstå den vara, vilja vi gifva eder utan någon ersättning en af dessa saxar. De äro tillverkade af förstklassigt härdadt stål, med japanskt handtag, vackert afputsadt, sju tum lång och garanterad att gifva tillfredsställelse. Minutpriset på dessa saxar är från 35c. till 45c. Vi vilja gifva eder en af dessa "High Grade" saxar fritt, då vi mottaga eder första order på tre "Little Dandy" chocoladpuddingar. Vi hafva endast ett begränsadt antal af dessa saxar. Försök att få en. Ni skall bilfva nöjd. De tre omslagen till "Little Dandy" chokoladpuddingen mottagas med gåtan för den stora pristäflingen.

KLIPP PÅ DENNA LINJE.

THE T. VEZINA MFG. CO.
DEPT. E 1. Winnipeg, Man.
DEPT. E 1
Mina herrar.—Sänd mig tre paket med "Little Dandy" Chocolate-puddingar, 25c., och fullständiga upplysningar om eder stora pristäflan och äfven en "High Grade" sax. Det är öfverenskommet, att mina chokoladpuddingar levereras af min specerihandlare, och att saxen sändes af eder fritt.
NAMN ..... ADRESS .....
Sperecihandlarens namn ..... ADRESS .....